

SOCIETAT El príncep Albert de Mònaco anuncia el seu casament amb la sudafricana Charlene Wittstock

La Casa Reial del Principat ha fet oficial l'enllaç del seu hereu amb l'exnadafricana en un comunicat, tot i que encara no n'ha precisat ni el lloc ni la data. ►40

ART El Museu de Montserrat exhibeix una retrospectiva del pintor gironí Narcís Comadira

L'equipament acull fins el 28 de setembre una antològica de l'artista, centrat darrerament en naturaleses i arquitectures. ►39

Cultura i Societat

ESPECTACLES | CIÈNCIA | TENDÈNCIES | TRADICIONS | FETS I GENT | CINEMA | TELEVISIÓ

David Carabén

Cantant i guitarra de Mishima. El grup acaba de publicar el cinquè disc; es troben en un moment dolç i tornen al popArb en la línia intimista, melòdica i de perfecció pop habitual.

Els Mishima (a la fotografia, amb Carabén al centre) actuen dissabte al popArb presentant nou disc.

«Artísticament, li exigim tant a la música que no podem dir-li que a més ens alimenti»

MARTA PALLARÈS | GIRONA

David Carabén diu que només se senten músics quan graven o quan són de concert; l'humilitat amb què parla de Mishima contrasta amb les crítiques que els han pujat al capdamunt del panorama *indie* català, o amb un creixent nombre de seguidors que va omplir l'Apolo a la presentació d'*Ordre i aventura*. I de ben segur, tenen molt a veure amb l'increment en el ritme de vendes d'aquest popArb, un festival que va

néixer amb ells i on actuen dissabte: «Tot torna a començar».

P Amb *Set tota la vida va dir que començava a creure que eren músics. Ara ja s'ho creu del tot?*

R Tot i portar deu anys amb Mishima, sempre hem hagut de combinar música i feina. I com que li demanem tant a la música artística, no li podem demanar que a més ens alimenti. Que ho faci amb l'esperit, però no amb la panxa. No li demanem més perquè sacrificariem part d'exigència artística.

P *Ordre i aventura* és una manera bonica de definir el pop?

R Sí, és un gènere molt codificat, amb unes normes no escrites però que tothom sap que s'han de respectar, i que has de conèixer si vols trencar. I quan has de dir coses íntimes en dos minuts i mig o tres, has de seguir certs arquetips, un ordre.

P Segueixen la línia de producció cuidada, de mur sònic a l'estil Spector. No són de trencaments.

R Mai ho hem fet, cert. El gust per aquest tipus de melodies, cançons o temes sempre hi ha estat, però ara

sabem millor com expressar-lo i comptem amb millors equips. Per exemple, anar a l'estudi d'en Paco Loco és un luxe, i que volgués treballar amb nosaltres un honor.

P Opten per assentar bé les bases.

R Sempre hem sabut què volíem i què ens agrada. Som més artesans que artistes, no sabem canviar de pell. No som camaleons com Bowie, artistes curiosos que afronten la música des del trencament i la revolució interna. Ens va més aprofundir en un sol camp.

P El concert de presentació de l'Apolo va ser quelcom especial. Hi ha nits en què els astres s'alineen?

R Aquell serà un concert realment important a la nostra carrera, sí. Vam omplir l'Apolo, i en una sala que ens importa tant i on hi hem vist tants dels nostres ídols, és increïble. A més significa que el nombre de seguidors ha crescut molt amb els anys.

P Aquella nit els Manel van pujar a l'escenari a interpretar un dels seus temes. Una imatge gràfica que ja tenen una nova generació darrere que els té com a referents.

R En tot cas, és una mostra que les coses s'estan fent bé. El públic vol música en català, i tot i que l'èxit de gent com Sanjosex, Mazoni, o els mateixos Manel sigui exclusivament mèrit seu, és bonic pensar que potser hi hem contribuït en part.

P Un gran concert... però actuar al popArb és com fer-ho a casa.

R El festival va néixer amb nosaltres, Guillamino i Antònia Font; i hem anat creixent amb ell i amb una generació que veia la música en català i a Catalunya independentment d'adscripcions nacionals, només celebrant el fet de fer música. I a més, festivals com el popArb i poblacions com Arbúcies són aliats fantàstics per eliminar sospites sobre l'excessiu «barcelocentrisme».

P Amb cinc discos i les crítiques per al *Set*... com un dels discos in-

EN CURT

1 Com els ha marcat la marxa de definitiva de l'Oscar

D'Aniello i en Dani Acedo, dos dels Mishima, cap a Facto Delafé?

R: Aquest projecte cada cop estava més madur i cada cop era més complicat combinar-ho, ens coincidien les sortides al mercat dels discos i ja no era possible compaginar-ho. Però ens hem acomiadat de mutu acord i de molt bon rotlló (riu).

2 No li provoca un cert pudor alguns *estriptis* emocionals que fa a les seves lletres?

R: Quan escrius cançons t'has d'obrir, parlar de coses que no expressariem a la vida quotidiana. Ens aporten sentiments i sensacions que rarament ens posem a la boca, cantem per treure'ns sentiments ofegats i anhels molt profunds.

die nacionals més rellevants, sent pressió a l'hora de compondre?

R No l'he sentida mai, exceptuant la que jo mateix m'imposo. Portem deu anys i a cada disc només ens mesurem respecte els nostres somnis, la gent ens ha anat coneixent poc a poc. És un cas diferent al dels Manel, amb un primer treball molt exitós i que poden sentir més la pressió perquè no han fet discos en silenci, sense repercussió.

P Al videoclip de *Tot torna a començar* homenatgen amb humor l'*Ordre* de Dreyer. Com combinar el riure i els referents metafísics?

R Gosar parlar de temes profunds no treu que siguem divertits. Pel general, sóc una persona molt feliç i amb sentit de l'humor, però aquesta és també la dualitat de l'ordre i l'aventura. La música t'allibera alhora que t'ajuda a entendre millor el que t'envolta i a tu mateix.